

Arrest

nr. 207 756 van 16 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. SOL
Gemeentestraat 4 / 6
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 januari 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2018 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. SOL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 januari 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de verzoeker.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd geformaliseerd onder een 'bijlage 21' met als titel "beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten".

De bestreden beslissing werd op 31 januari 2018 aan de verzoeker ter kennis gebracht en zij is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en der verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf:

Naam: N.

Voorna(a)m(en): D. M. V.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)1976

Geboorteplaats: S.

Identificatienummer in het Rijksregister. (...)

Verblifvende te/verklaart te verblijven te: (...)OUT

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na indienen van de bijlage 19ter op 07.04.2015, in functie van zijn Nederlandse echtgenote W. D. I. (rr: ...).

Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens in het rijksregister woont betrokkene niet meer samen met zijn echtgenote.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon op basis van wie betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen. Om overeenkomstig dit wetsartikel een regelmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij per brief op 23.11.2017 verzocht dit individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Deze brief werd aan hem betekend op 27.11.2017.

Daarop werden volgende documenten voorgelegd :

- tewerkstellingsattest Randstad dd. 27.11.2017 waaruit blijkt dat betrokkene in 2015 en 2016 gewerkt heeft voor het interimkantoor.
- tewerkstellingsattest VIVALDIS NV Interim dd. 27.11.2017 waaruit blijkt dat betrokkene van 06.01.2017 tot 11.10.2017 gewerkt heeft voor het interimkantoor, en bijbehorende loonfiches.
- individuele rekening VIVALDIS NV Interim voor het jaar 2016 waaruit blijkt dat betrokkene in augustus 2016 voor het interimkantoor heeft gewerkt, en bijbehorende loonfiches en fiscale fiche nr. 281.10.
- Attest OCMW Turnhout dd. 29.11.2017 waaruit blijkt dat betrokkene nooit financiële steun van het OCMW te Turnhout heeft ontvangen.
- Onderhandse overeenkomst inzake voorlopige maatregelen dd. 23.09.2016 met betrekking tot omgangsregeling met D. D. D.

De uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° is voor betrokkene niet van toepassing. Het Nederlandse kindje en 3° zijn voor betrokkene niet van toepassing. Het recht van bewaring van betrokkenes Nederlandse kindje N. D. D. (RR:...) werd aan de moeder toegewezen volgend de overeenkomstig dd. 23.09.2016. In de aan betrokkene betekende brief werd gevraagd om bewijs dat dhr. N. een financiële en affectieve band met het Nederlandse kind N. D. D. (RR: ...) heeft behouden sinds hij niet meer op het zelfde adres verblijft, dus sinds 03.04.2017. bewijs wordt verder gespecificeerd: "Daarbij wordt concreet gedacht aan het voorleggen van het bewijs dat u de bewaring over het kind heeft of er bezoekrecht is afgesproken en het bewijs dat dit concreet wordt uitgevoerd, alsook het bewijs dat u mee financieel instaat voor het kind."

Betrokkene heeft weliswaar een omgangsregeling voorgelegd waarin bezoekrecht voor betrokkene aan zijn Nederlands kindje is geregeld. De omgangsregeling werd wel voorgelegd, doch werden geen

bewijzen voorgelegd dat betrokkene dit bezoekrecht effectief uitvoert noch dat hij mee financieel instaat voor het kind zoals in de regeling wel afgesproken staat, waardoor de uitzonderingsgrond conform art. 42 quater, §4, 3° eveneens niet van toepassing is. Bovendien dient opgemerkt te worden dat niet werd vastgelegd in de overeenkomst dat betrokkene het bezoekrecht effectief in België dient uit te oefenen.

Hoewel betrokkene voldoet aan de uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42 quater, §4,1°, dient opgemerkt te worden dat hij niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarde art. 42 quater, 4§, laatste lid. Er dient immer opgemerkt te worden dat uit bijkomende gegevens in het administratieve dossier blijkt dat betrokkene niet meer tewerkgesteld geweest is sinds 11.10.2017. In de brief die aan de betrokkene werd betekend op 27.11.2017, staat het volgende: "voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijziging van zijn situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er kan bijgevolg geconcludeerd worden dat betrokkene heden niet actief is als werknemer of zelfstandige

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij het beëindigen van het verblijfsrecht overeenkomstig. Art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 dient opnieuw opgemerkt te worden dat nergens uit het dossier blijkt dat er enig medisch bezwaar is enig leeftijdsgebonden probleem dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan, evenmin als dat betrokkene geen banden meer zou hebben met het land van oorsprong. Betrokkene is volgens het Rijksregister sinds 1.12.2014 vanuit Suriname naar België gekomen, echter heeft zijn aanvraag tot verblijf dd. 12.12.2014 voorafgaand aan die van 7.04.2015, niet geleid tot het bekomen van verblijfsrecht. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat door betrokkene hieruit rechten zouden kunnen putten. Betrokkene verblijft aldus heden minder dan 3 jaar legaal in België.

Daartegenover staat dat hij op zijn minst 38 jaar in het land van herkomst heeft verbleven. Hierdoor is het redelijk te stellen dat zijn banden met het land van herkomst sterker zijn dan die met België.

Van enige economische activiteit heden van betrokkene blijkt nergens sprake, uit niets in het dossier blijkt immers dat betrokkene heden tewerkgesteld zou zijn. Gelet betrokkene op economisch actieve leeftijd is, in het redelijk aan te nemen dat niets hem een terugkeer naar het land van herkomst verhindert. De werkervaringen die betrokkene tijdens zijn verblijf in België opdeed, en de wil om te werken kan betrokkene aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag kunnen gaan.

Wat betreft betrokkenes sociale en culturele integratie, kan dienstig opgemerkt worden dat nergens wordt betwist dat de relatie met mevrouw W. een einde heeft genomen. Voorts dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoon effectief een financiële en affectieve band te onderhouden met zijn Nederlandse kind N. D. D. (RR ...): betrokkene toont weliswaar aan dat er bezoekrecht is afgesproken, maar legt niets voor om aan te tonen dat hij dit effectief uitvoert, noch dat hij mee financieel instaat voor het kind. Bij de inachtneming van het hoger beland van het minderjarige kind kan er bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat ten gevolge van deze beslissing het gezinsleven dermate verbroken zou worden, gelet er geen sprake meer is van een gezinscel en uit niets de betrokkenheid van meneer bij zijn kind blijkt.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig of inhumain zou zijn. De voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan deze vaststellingen.

*Het recht op verblijf wordt ingetrokken.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoeker betoogt als volgt:

“1.- De bestreden beslissing schendt overduidelijk art. 8 E.V.R.M. Verzoeker kan onmogelijk gescheiden worden van zijn minderjarige dochter.

2.- De onderhandse overeenkomst inzake de omgangsregeling m.b.t. zijn dochter, bevestigt dat verzoeker een bezoekrecht heeft. De DVZ meent ten onrechte dat verzoeker zijn bezoekrecht niet effectief uitvoert, terwijl niets minder waar is. Hij ziet zijn dochter bijna dagelijks én brengt en haalt haar van de school waar ze school loopt. Vader en dochter wonen op wandelafstand van elkaar. Bovendien steunt verzoeker zijn dochter via cash betalingen aan de moeder van het kind, waarmee in de dagdagelijkse behoeften van het kind voorzien kan worden.

3.- Volgens vaste rechtspraak van uw raad moet de DVZ een belangenafweging doen en moet er een fair balance gevonden worden tussen het belang van verzoeker en zijn familieleden (dochter in casu) en het algemeen belang van de Belgische samenleving.

4.- Het spreekt voor zich dat de emotionele, opvoedkundige en financiële banden tussen verzoeker en zijn dochter zouden doorgesneden worden als hij terug naar Suriname zou worden gestuurd.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet- onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

De Raad merkt vooreerst samen met de verweerder op dat de gemachtigde er in verzoekers geval uitdrukkelijk voor geopteerd heeft om geen bevel te geven om het grondgebied te verlaten. De verzoeker kan bij zijn betoog, dat zijn emotionele, opvoedkundige en financiële banden met zijn dochter zouden worden doorgesneden als hij terug naar Suriname zou worden gestuurd, dan ook geen voldoende rechtstreeks belang doen gelden. De benadeling die de verzoeker beweert te ondergaan, is immers niet het rechtstreekse gevolg van de thans bestreden beslissing. Indien de gemachtigde in de toekomst alsnog zou beslissen dat de verzoeker terug moet keren naar Suriname, dan kan de verzoeker tegen deze verwijderingsmaatregel de rechtsmiddelen aanwenden die hem ter beschikking staan en kan hij zich alsdan nog steeds beroepen op de door artikel 8 van het EVRM verleende bescherming van het gezinsleven.

Dit alles neemt echter niet weg dat met de bestreden beslissing wel een einde wordt gesteld aan verzoekers verblijfsrecht in België. Uit de stukken van het administratief dossier en uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker dit verblijfsrecht genoot in zijn hoedanigheid van echtgenoot van de Nederlandse D. I. W. De verzoeker betwist geenszins dat hij geen relatie meer heeft met zijn Nederlandse echtgenote. Bijgevolg kan niet blijken en staat het buiten betwisting dat de thans bestreden beslissing in de gegeven omstandigheden, geen inmenging inhoudt in enig bestaand gezinsleven met mevrouw D. I. W.

De verzoeker beroept zich *in casu* op een gezinsleven met de minderjarige dochter die uit zijn relatie met zijn Nederlandse echtgenote is voortgekomen. Los van het gegeven dat de thans bestreden beslissing er niet aan in de weg staat dat de verzoeker een aanvraag indient voor een verblijf in België als ouder van een minderjarige burger van de Unie, merkt de Raad op dat het *in casu* een situatie van weigering van een voortgezet verblijf betreft. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging kan zijn in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins-/privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in vernoemd artikel 8, alinea 2, van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde het door de verzoeker voorgehouden gezinsleven met zijn minderjarige dochter uitdrukkelijk in zijn besluitvorming heeft betrokken. Dienaangaande wordt met name als volgt gemotiveerd:

“De uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° is voor betrokkene niet van toepassing. Het Nederlandse kindje en 3° zijn voor betrokkene niet van toepassing. Het recht van bewaring van betrokkenes Nederlandse kindje N. D. D. (RR:...) werd aan de moeder toegewezen volgens de overeenkomstig dd .23.09.2016. In de aan betrokkene betekende brief werd gevraagd om bewijs dat dhr. N. een financiële en affectieve band met het Nederlandse kind N. D. D. (RR: ...) heeft behouden sinds hij niet meer op het zelfde adres verblijft, dus sinds 03.04.2017. bewijs wordt verder gespecificeerd: “Daarbij wordt concreet gedacht aan het voorleggen van het bewijs dat u de bewaring over het kind heeft of er bezoekrecht is afgesproken en het bewijs dat dit concreet wordt uitgevoerd, alsook het bewijs dat u mee financieel instaat voor het kind.”

Betrokkene heeft weliswaar een omgangsregeling voorgelegd waarin bezoekrecht voor betrokkene aan zijn Nederlands kindje is geregeld. De omgangsregeling werd wel voorgelegd, doch werden geen bewijzen voorgelegd dat betrokkene dit bezoekrecht effectief uitvoert noch dat hij mee financieel instaat voor het kind zoals in de regeling wel afgesproken staat, waardoor de uitzonderingsgrond conform art. 42 quater, §4, 3° eveneens niet van toepassing is. Bovendien dient opgemerkt te worden dat niet werd vastgelegd in de overeenkomst dat betrokkene het bezoekrecht effectief in België dient uit te oefenen.

[...]

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij het beëindigen van het verblijfsrecht overeenkomstig. [...] Voorts dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde effectief een financiële en affectieve band te onderhouden met zijn Nederlandse kind N. D. D. (RR ...): betrokkene toont weliswaar aan dat er bezoekrecht is afgesproken, maar legt niets voor om aan te tonen dat hij dit effectief uitvoert, noch dat hij mee financieel instaat voor het kind. Bij de inachtneming van het hoger beland van het minderjarige kind kan er bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat ten gevolge van deze beslissing het gezinsleven dermate verbroken zou worden, gelet er geen sprake meer is van een gezinscel en uit niets de betrokkenheid van meneer bij zijn kind blijkt.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig of inhumain zou zijn.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde, alvorens een einde te stellen aan verzoekers verblijfsrecht, wel degelijk een belangenafweging heeft doorgevoerd in verband met verzoekers banden met zijn minderjarige dochter. Zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier heeft de gemachtigde de verzoeker daartoe verzocht om ter zake de nodige informatie over te maken. In een brief van 23 januari 2017, waarvan de verzoeker kennis nam op 27 november 2017, wordt uitdrukkelijk het volgende gevraagd:

“Gelet de gezinshereniging achterhaald blijkt, wordt betrokkene verzocht, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende zijn huidige situatie.

Concreet dient hij binnen de maand na kennisname van deze brief recente bewijzen voor te leggen:

1. (...)

2. Desgevallend het bewijs dat u en financiële en affectieve band met het Nederlands kind N. D. D. hebt behouden sinds u niet meer op het zelfde adres verblijft, dus sinds 03.04.2017. Daarbij wordt concreet gedacht aan het voorleggen van het bewijs dat u de bewaring over het kind heeft of er een bezoekrecht

is afgesproken en het bewijs dat dit concreet wordt uitgevoerd, alsook het bewijs dat u mee financieel instaat voor het kind.

3. (...)”

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing vast dat de verzoeker een omgangsregeling heeft voorgelegd waarin bezoekrecht is geregeld voor zijn dochter. Er wordt tevens gemotiveerd dat uit deze overeenkomst van 23 september 2016 blijkt dat het recht van bewaring is toegewezen aan de moeder van het kind. De gemachtigde stelt tot slot dat de verzoeker wel een omgangsregeling heeft voorgelegd, maar dat hij geen bewijzen heeft voorgelegd dat hij dit bezoekrecht ook effectief uitoefent, noch dat hij ook daadwerkelijk financieel mee instaat voor zijn dochter zoals in de regeling werd afgesproken. De gemachtigde stelt zich dan ook op het standpunt, dat de verzoeker niets heeft voorgelegd dat aantoonst dat hij het bezoekrecht effectief uitvoert, noch dat hij financieel mee instaat voor zijn dochter, zodat er bezwaarlijk kan worden gesteld dat het gezinsleven door de bestreden beslissing dermate zou worden verbroken, gelet op het feit dat er geen gezinscel meer is en dat uit niets de betrokkenheid van de verzoeker bij zijn kind blijkt.

Waar de verzoeker thans stelt dat hij zijn dochter bijna dagelijks naar school brengt en haar daar afhaalt, dat hij op wandelafstand woont van zijn dochter en dat hij zijn dochter steunt via cash betalingen aan de moeder, beperkt de verzoeker zich tot loutere beweringen. De verzoeker brengt geen enkel begin van bewijs bij dat zijn beweringen zou kunnen ondersteunen, hetgeen des te opmerkelijker is nu de verweerder hem in november 2017 reeds uitdrukkelijk heeft verzocht om het bewijs over te maken dat het bezoekrecht concreet wordt uitgevoerd, alsook het bewijs dat hij financieel instaat voor het kind en er ook in de bestreden beslissing wordt benadrukt dat de verzoeker geen enkel bewijs heeft voorgelegd waaruit zijn (affectieve dan wel financiële) betrokkenheid kan blijken bij zijn dochter. De Raad kan niet inzien waarom de verzoeker geen begin van bewijs kan bijbrengen noch van contacten met zijn dochter sinds hij niet meer met haar samenleeft, noch van enige financiële ondersteuning.

Gelet op deze elementen kan niet worden vastgesteld als zou de verweerder de uitoefening van het recht op een gezinsleven van verzoeker, in het licht van artikel 8 van het EVRM, op incorrecte wijze hebben afgewogen. De Raad wijst in dit verband nog op rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen, *zoals in casu*, niet dezelfde ontwrichtende impact heeft op het leven van deze kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland*; EHRM 8 januari 2009, *Grant/het Verenigd Koninkrijk*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/het Verenigd Koninkrijk*). De verzoeker toont niet aan dat hij geen contact met de kinderen zou kunnen onderhouden via de moderne communicatiekanalen, dan wel dat zijn kinderen hem niet zouden kunnen bezoeken in enig ander land waar hij wettig verblijf kan hebben.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is als volgt onderbouwd:

“1.- In de bestreden beslissing wordt dit artikel geschonden. Omdat geen rekening wordt gehouden met:

- de tewerkstelling van verzoeker in de periode 2015 tot en met oktober 2017. Uit de vele documenten i.v.m. tewerkstelling blijkt zeer duidelijk dat verzoeker voldoende arbeidsdagen gepresteerd heeft in de periode voorafgaandelijk aan de beslissing, waardoor bevestigd wordt dat hij geïntegreerd was en een economische meerwaarde had. Hij kon in zijn eigen levensbehoeften voorzien en was niet economisch en/of financieel afhankelijk van de overheid. Verzoeker is altijd werkwillig geweest en hij is altijd actief op zoek geweest naar werk

- de dagelijks contacten met zijn dochter en de financiële ondersteuning van zijn dochter (en/of zijn ex-echtgenote ten behoeve zijn dochter) door voorwerpen en goederen te kopen voor zijn dochter en cash geld te geven aan zijn dochter.

2.- De overwegingen in de bestreden beslissing overtuigen niet.”

Artikel 42quater, §1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Verzoekers kritiek houdt in dat geen rekening werd gehouden met zijn tewerkstelling en werkwillegheid en met de dagelijkse contacten met en de financiële ondersteuning van zijn dochter. In artikel 42quater, §1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, wordt echter niet voorzien in enige verplichting in die zin.

Een schending van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet is dan ook niet aangetoond.

In de mate dat de verzoeker zou doelen op een schending van artikel 42quater, §4, van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat de gemachtigde uitdrukkelijk heeft gemotiveerd waarom de verzoeker niet aanmerking komt voor de uitzonderingsgronden, zoals voorzien in voormeld artikel.

Artikel 42quater, §4, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Zoals reeds aangehaald in de bespreking van het eerste middel, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verweerder bij brief van 23 november 2017 de verzoeker heeft uitgenodigd om bewijsstukken over te maken. Met name werden de volgende bewijzen opgevraagd:

1. bewijzen van de huidige activiteiten, of bij gebrek daaraan, van de bestaansmiddelen waarover de verzoeker op heden beschikt (in eigen hoofde of mogelijks door toedoen van derden) als werknemer, als zelfstandige of als beschikker van voldoende bestaansmiddelen;
2. bewijzen van financiële en affectieve banden met verzoekers Nederlandse, minderjarige dochter;
3. bewijzen dat de verzoeker in een schrijnende situatie verkeert (slachtoffer van geweld);

4. bewijzen van humanitaire elementen waarmee rekening moet worden gehouden overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoeker een aantal documenten met betrekking tot de tewerkstelling in de periode 2015 tot en met oktober 2017 heeft voorgelegd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter dat de gemachtigde, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, wel degelijk deze tewerkstelling, alsook verzoekers werkwillegheid en zijn economische integratie in rekening heeft genomen. Er dient echter te worden vastgesteld dat de verzoeker thans enkel beweert dat hij altijd actief op zoek is gegaan naar werk, doch dat hij hieromtrent geen enkel bewijs naar voor brengt en dat hij zulk bewijs ook niet heeft overgemaakt naar aanleiding van de voormelde brief van 23 november 2017. Met betrekking tot de tewerkstelling tot oktober 2017 heeft de gemachtigde vastgesteld dat de verzoeker niet meer tewerkgesteld is geweest sinds 11 oktober 2017, zodat door het gebrek aan latere melding van een gewijzigde situatie, moet worden geconcludeerd dat de verzoeker heden niet actief is als werknemer of zelfstandige. Verder stelt de gemachtigde dat de verzoeker zijn werkervaring en werkwillegheid kan aanwenden om in zijn land van herkomst aan de slag te gaan en dat het redelijk is vast te stellen dat verzoekers banden met zijn herkomstland sterker zijn dan de banden met België. De verzoeker toont geheel niet aan dat deze vaststellingen niet zouden volstaan in het licht van artikel 42^{quater}, §4, van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker verwijst naar de dagelijkse contacten met zijn dochter en de financiële ondersteuning, volstaat het op te merken dat de verzoeker zich hieromtrent beperkt tot loutere en ongestaafde beweringen terwijl uit de stukken van het administratief dossier ook niet blijkt dat de verzoeker, in antwoord op de duidelijke brief van 23 november 2017, aan de verweerder enig begin van bewijs heeft bijgebracht aangaande de thans beweerde contacten en financiële ondersteuning. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde hiermee rekening kon houden bij zijn onderzoek of de verzoeker, in het licht van artikel 42^{quater}, §4, van de vreemdelingenwet, zijn verblijfsrecht alsnog kon behouden.

Een schending van artikel 42^{quater}, §4, van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3. In een derde en laatste middel beroept de verzoeker zich op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dienaangaande wordt het volgende naar voor gebracht:

“1.- Door geen rekening te houden met de diverse elementen en voorgebrachte documenten in het dossier schendt de DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel:

“ ... mogen ambtenaren zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten en tot de feitenvinding komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht (LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Antwerpen, Kluwer, 1988, 77-78)

2.- De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.”

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Samen met de verweerder in de nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat de verzoeker in zijn derde middel nalaat om concreet aan te duiden welk relevant element de gemachtigde precies zou hebben veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoeker toont niet aan dat met bepaalde stukken of elementen ten onrechte geen rekening is gehouden of dat de bestreden beslissing niet op zorgvuldige wijze werd voorbereid. De loutere en zeer vage stelling dat geen rekening werd gehouden met “*diverse elementen en voorgebrachte documenten in het dossier*” volstaat niet om een schending aan te tonen van de zorgvuldigheidsplicht. Het komt de Raad als annulatierechter niet toe om, voor de verzoeker, een concrete invulling te geven aan het middel.

Het derde middel kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE